

pahoittelen kirjoitusvirheitä ja muita huonouksia. Keväinen metsä oli juuri sitä mistä Hralien nautti eniten pitkässä elämässään. Hehkuva vihreys iski koko kauneudellaan silmiin kun sitä katseli. Sammal muotoutui saappaiden alla ja linnut visersivät, mutta oli aika palata kylään. Hän oli ollut poissa jo viikon ellei pidempäänkin ja kylän ruokavarat olivat varmasti loppumaisillaan. Samassa kuivan ilman halkoi viiltävä kirkaisu, joka katkesi terävästi kummaan korinaan. -Mitä ihmettä, oli ainoa mitä hän ehti sanoa ennen kuin mustat sumu haituvat alkoivat tahria maata hänen jalkojensa juuresta. -Mustaa taikuutta, Hralien voihkaisi ja syöksyi juoksuun. Mustat haituvat tummuivat paksuksi kaiken nieleväksi matoksi, joka kuihdutti kasvit läheltään, metsään levisi mädän löyhyä. Se sai vastaansa hopeisen haltiataikuuden, joka virtasi esiin Hralienin sormenpäistä. Mustuus laajeni täyttäen ilman hänen ympärillään, haituvat alkoivat ottaa muotoa. Ensin ruumis aaltoili vallaten tilaa aukealta. Julmat, irvokkaat kasvat hahmottuivat esiin sumusta, ne olivat muinaiset jonkin kauan sitten kadonneen olennon kasvat. Se ei todellakaan täydellinen, vuosisadat sumentavat ja ajan linssi vääristää, mutta Hralien tunsi olennon silti. Se oli demoni, jonka saattoi manata esiin noita vain kuolemansa hetkenä. Ja antamalla sille kasvonsa. Pahoinvoinnin aalto hyökyi Hralienin ylitse, demonilla oli hänen ystävänsä kasvat. Ruumis liikahti jäykästi ja sen käsivarret ojentuivat tarttumaan Hralienia käsistä. -Anna anteeksi, matala sihisevä ääni purkautui olennon suusta, sen pyytäessä epätoivoisena anteeksi ystävältään.